

παραδόξους θρήνους εἰς τὸ μεταξύ τῆς κλίνης καὶ τοῦ τοίχου μικρὸν διάστημα· τοὺς θρήνους διεδέχθη θόρυβος ὅμοιος μὲ τὸν βόγγον θνήσκοντος.

— Ἀγαπητέ μακαρίτα, ἀνέκραξα μὲ γεναιότατα ὀλίγον προσπεποιημένην, θὰ μὲ κατηγορήσῃς ἴσως διότι ἐνεδύθην τὰ ἐνδύματά σου. Ἐκαμα κακά, τὸ δμολογῶ· ἡ ἐνδυμασία αὕτη δὲν ἐγένετο δι' ἐμέ. Ἀλλὰ θὰ τὰ ἐπιμεληθῶ πολὺ σὲ βεβαιῶ, καὶ αὐριον θὰ τὰ ἀποδώσω εἰς τὴν χήραν σου, ἀφοῦ ἐγὼ αὐτὸς τὰ καθαρίσω.

Μόλις ἐτελείωσα τὸν μονόλογον τοῦτον, ὁ θόρυβος ἐπανήρχησεν ἀλλὰ πλησιέστερος, θορυβωδέστερος καὶ τρομερώτερος· παρετήρησα δὲ εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης δύο μεγάλους καὶ στρογγύλους ὀφθαλμοὺς προσκλωμένους ἐπ' ἐμοῦ.

Ἐξω δὲ αἱ βρονταὶ ἐξηκολούθουν πάντοτε ἢ δὲ βροχὴ ἐπιπτεν ὡς χεῖμαρρος.

Αἴφνης ἀστραπή τις ἐφώτισε τὸ δωμάτιον καὶ ἐξ ἀμφύτου ὁρμῆς ἔστρεψα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου πρὸς τὸ παράθυρον καὶ εἶδον ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον μὲ ἔκαμε νὰ φριζῶ· εἶδον πελώριον ἵππον ὅστις ἔτρεχεν εἰς τὸν ἀέρα· ὁ ἄνεμος ἀνύφου τὴν χαίτην του, ἡ δὲ οὐρά του ἐφαίνετο ὅτι ἐσάρωνε τὰ νέφη. Τρεῖς ἢ ἀστραπὴ ἀνεπήδησεν ἐκ τῶν νεφῶν, καὶ τρεῖς εἶδον διερχόμενον τὸν μυστηριώδη τοῦτον ἵππον. Εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης οἱ ὀφθαλμοὶ ἔλαμπον πάντοτε, οἱ δὲ θρήνοι ἐγίνοντο τρομακτικώτεροι ἐν τῷ μεταξύ τῆς κλίνης καὶ τοῦ τοίχου διαστήματι.

Τέλος νέα ἀστραπὴ διέσχισε τοὺς οὐρανοὺς· εἶδον πάλιν τὸν ἵππον, ἢ μᾶλλον τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν οὐρὰν του, αἵτινες μόναι ἐκυματίζοντο ἐν τῷ στερεώματι· τὸ σῶμα ἐξηφανίσθη. Ἦτο τρομερόν! Ὁ θόρυβος ἐπλησίαζεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καὶ αἴφνης ἤκουσα ὀπισθεν τοῦ προσκεφάλου μου βραγχγὴν φωνὴν ἣτις εἶπεν: — Εἶμαι ἐγὼ!

Ἐβόγγησα· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον κατελήφθην ὑπὸ αἰσθήματος ἐντροπῆς καὶ ὀργῆς. Κατέβην ἡσύχως εἰς τὸ μεταξύ τῆς κλίνης μου καὶ τοῦ τοίχου διάστημα, ἤκουσα τὸν θόρυβον, ἐβόμφονδύνουσα τὴν χεῖρά μου, ἀπήντησα ὀπιν καὶ ἤρπασα δύο κέρατα!

— Εἶμαι ἐγὼ! ἐπανελάβε ταυτόχρονα ἡ βραγχγὴ φωνή. Ἐξέβαλον μεγάλην κρυγὴν καὶ ἔπεσα σχεδὸν ἀνίσθητος.

Ἡ χήρα ἣτις μὲ ἤκουσεν, ἠγέρθη καὶ ἔτρεξε νὰ ἐξυπνήσῃ τοὺς γείτονας. Ἀφοῦ δὲ ὠπλίσθησαν μὲ δρέπανα, μὲ δίκρανα καὶ μὲ τρυφείκια, εἰ-

σῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ μὲ εὖρον κρατούντα μὲ χεῖρα συνεσταλμένην... τίνα; τὸν διάβολον ἢ τὸν βρυκόλακα; Ὄχι τὴν αἶγα Μαρούλαν.

Ἡ αἶξ κατόκει ὑπὸ τὸ δωμάτιόν μου καὶ εἶχεν ἀναθῆ ἐπὶ τινος καταπακτῆς, ἀφ' ἧς ἡ χεῖρ μου τὴν συνέλαβεν.

Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη μὲ καθυσούχασεν.

— Ἀλλ' ὁ ἵππος, ἀνέκραξα αἰσθανόμενος ἐπαρχόμενον τὸν φόβον μου, τί ἀπέγεινεν;

— Εἴστε πολὺ ἀγαθὸς μοι ἀπεκρίθη ἄνθρωπός τι, ὅστις ἦτο ὁ πεταλωτής· ἡ καταγίς τὸν συνέτριψε· δὲν μένει πλέον ἐκ τοῦ ὠραίου μου τεχνολογίου παρὰ ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ οὐρά.

Ταυτόχρονα εἶδον στίλβοντα εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης τὰ δύο χάλκινα κομβία τοῦ ἐκ κατυρῆ ἐνδύματος. Ἦσαν οἱ μεγάλοι στρογγυλοὶ ὀφθαλμοὶ οἵτινες τόσον μ' ἐφέβισαν.

Ἐμελλον νὰ ἀποπέμψω τοὺς ἀπελευθερωτάς μου χωρικούς ὅτε ἀντήχησαν εἰς τὸ δωμάτιον αἱ λέξεις αὗται. — Εἶμαι ἐγὼ! εἶμαι ἐγὼ!

— Κύτταξε! ἀνέκραξαν ἅπαντες, ὁ παπαγάλος τοῦ Χονδροκώστα! Ἐφυγε λοιπόν;

Ἦτο πραγματικῶς τὸ ὠραῖον πράσινον πτηνὸν τὸ ὁποῖον ὠμίλει ὡς χριστιανός.

Τὴν ἐπαύριον τὰ ἐνδύματά μου ἦσαν ξηρά, καὶ οὕτω ἀπέδωκα εἰς τὴν χήραν τὰ τοῦ μακαρίτου, ἀφοῦ τὰ ἐκαθάρισα καλῶς, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν μου.

Μετ' οὐ πολὺ ἐπληροφορήθην ὅτι ὁ Γιάννης τοῦ Δημήτρη, ὡς τὸν ἔλεγεν ἡ γραῖα, γενόμενος ἀνδρειότερος μετὰ τὴν ἀνακάλυψίν μου, ἐνμψεύθη τὴν ὠραῖαν Ἀνίκαν.

(Ἐκ τοῦ Musée des Familles) Μ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Εἰς τῶν ἀπολαυόντων μεγίστης ὑπολήψεως καὶ ἀγάπης πρὸς τοὺς συμπατριώταις του, ὁ Γεωργίου Λαγοειδάρου, υἱὸς παλαιοῦ ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ ἐν τῷ ἀγγλοϊονικῷ στρατῷ, ἀνὴρ δὲ εὐγενῆς τὴν ψυχὴν καὶ τοὺς τρόπους, καὶ κάτοχος ἐκλεκτῆς παιδείας, ἀφηρηθῆναι πρὸ μικροῦ ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς οἰκογενείας του, ὠραίας ἀναμνήσεις ἀφείλ παρὰ τῷ κοινῷ τῆς Ζακύνθου.

Τοῦ διακεκριμένου τούτου ἀνδρὸς εὐχαρίστως δημοσιεύομεν τὸ κατωτέρω ποιημάτιον, εἰς χεῖρας ἡμῶν περιελθὸν ὑπὸ τινος τῶν φίλων αὐτοῦ.

Η ΠΕΡΙΔΙΑΒΑΣΙΣ.

Εἰς τὰ πράσινα λειβάδια
Ἐτῶν ἀνθῶν τὴν εὐωδίαν,
Ποῦ βελάζουσι τὰ κοπάδια
Σκορπισμένα εἰς τὰ βουνά,

Τὴν νεογέννητην ἡμέραν
Καὶ τὴν μελανὴν βραδυά,
Ὁ βοσκὸς μὲ τὴν φλογέρα
Ἀπ' τὰ δάση χαιρετᾷ.

Καθαρὰ, γλυκὰ νεράκια
Μουρμουρίζουσι σιγανά,
Κ' εἰς τὰ δένδρα τὰ πουλάκια
Κελαϊδοῦν ζευγαρωτά.

Τρυφερὸ ἔναι τὸ χορτάρι,
Τὰ λουλούδια ζωηρά,
Ξανὰ ἀπὸ μαργαριτάρια
Στολισμένα ἀπ' τὴν δροσιά.

Βρίσκεις εὐγλωττον τὴν φύσιν
Ἐδὴν τῆς τὴν σιγαλιά,
Κ' ἠμπορεῖ νὰ σ' ἐξυπνίση
Χίλια πάθη ἔς τὴν καρδιά,

Κ' ἔχω ἐλπίδα πῶς ἐκεῖνη
Εἰς ἐσὲ θά μ' ἐνθυμῆ,
Καὶ ποτὲ δὲν θά σ' ἀφίνη
Τὴν καρδιά νὰ μ' ἀρνηθῆ.

Ἄν ποτὲ σου περπατήσης
Εἰς τὰ δάση μοναχῆ
Κ' ἀηδονάκι ἀγροικήσης
Λυπημένο νὰ λαλή,

Τότ' ἐσὺ στοχάσου ἐμένα,
Κ' ἐνθυμήσου πῶς κ' ἐγὼ
Τοὺς καῦμούς μου διὰ ἐσένα
Ἐάν ἐκεῖνο τραγουδῶ.

Ἐς ἀνθοστόλιστο τὸ στρώμα
Ποῦ ἔναι τὸ ἔνδυμα τῆς γῆς,
Μιά μοσκούλα μ' ἀχνὸ χρῶμα
Μαραμένη ὅταν ἰδῆς,

Εὐσπλαχνίσου τὴν καὶ στάσου
Νὰ τὴν δώσης μιά ματιὰ,
Καὶ τὸν δύστυχον στοχάσου
Ποῦ ἔναι ἀχνὸς σὰν τὴν μοσκία.

Ἄν ποτὲ σου ὅταν χαράξῃ
Ἄστρο ἰδῆς στὸν οὐρανὸ,
Χωρὶς μ' ἄλλο νὰ ταιριάζῃ
Ἄλλὰ νὰ ἔναι μοναχὸ,

Καὶ μισοβασιλευμένο
Ποῦ φωτίζει χλωμερὰ,
Θύμου ἐμένα τὸν καῦμένο
Ὅπου ζῶ στὴν μοναξιά.

Καὶ ὅπου φθειρόμαι διὰ σένα,
Καὶ σὰν τ' ἄστρο ἔχω κ' ἐγὼ
Πάντα μάτια θολωμένα,
Πάντα πρόσωπο χλωμὸ.

Κ' ἂν ἰδῆς ἀγάλι γάλι
Ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ βουνὸ
Ἰσάν πνεῦμα νὰ προβάλλῃ
Ἐνα σύμφεφο λευκὸ,

Ἐπὲς πῶς εἶν' ἡ χωρισμένη
Ἀπ' τὸ σῶμα μου ψυχῆ,
Ποῦ στὸν Ἰψιστον πηγαίνει
Καὶ δυὸ δάκρυα σοῦ ζητεῖ.

ΤΟ ΕΝΕΧΥΡΟΝ.

Εἰς τὴν Μέμφιν, τῆς Αἰγύπτου τὴν μητρόπολιν τῆς Μέσης·
Πλούσιοι πολλοὶ κατῴκουν, μεγιστάνες τρυφηλοί.
Μεταξὺ δὲ τῶν ὀλθίων καὶ ἐπιφανῶν, πολὺ
Πρῶτος ἦτο ὁ Ῥαμέσσης.

Ἄλλ' ἡ Τύχη τὰ τοῦ βίου, ὡς ἡ Φοῖβη τὰ πελάγη,
Καὶ ἀνάγει καὶ κατάγει.

Ὡς ἡ ἀστραπὴ τὴν πόλιν φήμη αἴφνης διατρέχει,
Ὁ τρισόλβιος Ῥαμέσσης ὅτε ἐν σπουδῇ πολλῇ
Τὰ ὑπάρχοντα πωλεῖ,
Τὰ μεγάλα μέγαρά του μὲ τοὺς ἐκ Σφιγγῶν πυλῶνας,
Τὰς ὥραιάς του ἐπαύλει, τοὺς πλουσίους φοινικῶνας,
Ὅχι, τι εἰς τὸν κόσμον ἔχει.

Τὰ πωλεῖ δὲ διὰ τί;
Δι' ἐνέχυρον ἐν μόνον, ἐν, ἀλλ' εἰς αὐτὸν ἀξίας
Ἀμυθήτου, ἐξαισίας,
Τὸ ὅποιον νὰ λυτρώσῃ ἄλλως πως ἀδυνατεῖ.

Τὸ ἐνέχυρον ὅποιον; αἰνίγμα σοφὸν προβάλλω.
— Μὴ κειμήλιον ὥραϊον; μὴ τι ἀγαλμα θεῶν;
— Ὅχι! ὄχι! ὑπὲρ ταῦτα τιμιώτερον τι ἄλλο.
— Μὴ ἀδάμας εὐμεγέθης ὡς περισσερᾶς ἰών;
— Ὅχι! ὄχι! ὑπὲρ τοῦτο τιμιώτερον τι ἄλλο,
— Μὴ ὁ Φοῖνιξ, τὸ ὥραϊον, τὸ ἀθάνατον πτηνόν,
Ὅ που ἐδγενῶς ἀπλόνει τὰ ὀλόχρυσα πτερὰ,
Καὶ μὲ στέμμα ἀδαμάντων εἰς τὸν ἥλιον περᾷ;

— Ὅχι! ὄχι! ὑπὲρ τοῦτο ἄλλα μᾶλλον παθεῖν.

Τὸ ἐνέχυρον τὸ μέγα, ὃ τιμῆς θεσαυρὸς του
Τὸ σκελεθρῶμα ὑπῆρχεν, ἡ μομίαι τοῦ πατρὸς του!

Καὶ ὁ εὐσεβὴς Ῥαμέσσης ἀφοῦ ἔθηκεν εἰς μνήμα
Ἐκ τῶν δανειστῶν λυτρώσας τὰ καλὸν καὶ αἰῶς κτῆμα,
Τῇ ἐπαύριον ἐφάνη βράδον πτωχικῶν κρατῶν,
Καὶ τὸν ἄρτον εἰς τοὺς δρομοὺς τῆς Αἰγύπτου ἐπαίτων.

I. ΚΑΡΑΣΟΥΤΣΑΣ.

Σημειώσεις τοῦ ποιητοῦ. Οἱ Αἰγύπτιοι ἐτιρί-
χευον, ὡς γνωστὸν, τὰ σώματα τῶν θνόντων,
διατηροῦντες ταῦτα ἀλώσητα πρὸς τὴν μέλλουσαν
ἀναβίωσιν. Ὀλιγώτερον ἴσως γνωστὸν εἶναι ὅτι αἱ
μομίαι αὗται ἐδίδοντο παρὰ τῶν συγγενῶν καὶ
ὡς ἐνέχυρα ἢ παρακαταθήκαι εἰς δανειστάς. Ἦτο
δὲ αὕτη ἡ ἀσφαλεστάτη τῶν ὑποθηκῶν, διότι ἕ-
καστος ἐφιλοτιμιεῖτο ἐκ παντὸς τρόπου ν' ἀποτίσῃ
τὸ ὄφλημα, ὅπως ἀπαλλάξῃ ἐκ τῶν ξένων χειρῶν
τὸ πολυτίμητον ἐνέχυρον. Αὐτὸ ἀπῆται ἡ εὐσεβεία
καὶ ἡ πρὸς τὸν θανάτου τιμὴ. Τὸ ἔθιμον τοῦτο τῆς
ἀρχαίας Αἰγύπτου ἐνέπνευσέ μοι τὴν ἰδέαν τοῦ
ἀνωτέρω ποιήματος.

ΠΥΡΟΜΑΝΙΑ.

Ο ΚΑΣΣΑΒΕΚΙΑΣ.

I.

Καθ' ὃν αἰῶνα ὁ Σοφὸς Γάλλος ὑπεστήριζεν ἐκ
τῆς πανεπιστημιακῆς ἑδρας σπουδαίαν ἀνακάλυ-
ψιν νέου κλάδου τῆς ἱατρικῆς, τὴν Κρανιοσκο-
πίαν, συμβάν λίαν περιεργὸν διεβεβηίου προση-
κόντως τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων του.

Ἄμα τοῦ ἡλίου ἀνατείλαντος καὶ βίψαντος
τὰς χρυσοειδεῖς αὐτοῦ ἀκτίνες ἐπὶ τῶν χαμηλῶν
λοφίσκων τοῦ Σογκάουν, χωριδίου τῆς Γερμανίας,
οὐτινος αἱ ἡμικτιστοὶ στέγαι τῶν οἰκιῶν ἔστιλ-
θον ὑπὸ τὸν κυανῶν οὐρανῶν, ἀσυνήθη ἐκείσε,
ἔμπροσθεν μικροτάτου οἰνοπωλείου ἀχρυσασκεποῦς,
ἄνθρωπος τις περίπου τριακονταετῆς ἐκάθητο
ἐπακουμβῶν ἐπὶ σαθρᾷ τραπέζῃ, πάντη σύν-
νους, περιτρέφων τὰ βλέμματα του πᾶθε κκει-
σε, καὶ ἐνόσπε πίπτων εἰς μελαγχολίαν. Ἡ χον-
δρὴ καὶ πεπλατυσμένη εἰς του ἦτον ὑπέρυθρος,
ἐπικαλύπτουσα τὸν διεσπαρμένον μὸστακά του,
καὶ ἡ κεφαλὴ του ὀγκωδωστάτη, ἐφόρει δὲ πῖλον
καὶ χονδρὸν ἐπαναφόριον περισφιγγόμενον ὑπὸ
δερματίνης ζώνης. Τὴν γαλήνην τοῦ οἰνοπωλείου

διέκοψαν δύο ἄλλοι εἰσελθόντες καὶ ἀναγγειλαν-
τες ὅτι πυρκαϊὰ μαίνεται τὸ χωρίον. Σημειώτεον
ὅτι καὶ τὴν παρελθούσαν νύκτα δύο κατὰ συνέ-
χειαν συνέβησαν, ὥστε οἱ κάτοικοι ἦσαν ἤδη κε-
κοπιακότες καὶ ἡ λύπη εἰκονισμένη ἐπὶ τοῦ προ-
σώπου των. Αἱ ἐκ τῶν πλησιεστέρων χωρίων ἐ-
πισπεύσασαι ἀντλία ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς διέμε-
νον εἰσέτι, ὥστε ὑπῆρχον ἀρκεταὶ ἀσφάλεια, ἀλλ'
ἦτον ἀνάγκη νὰ γνωσθῇ τίς δαίμων ἀλιτήριος
ἔθετε πῦρ συνεχῶς εἰς τὸ χωρίον! Ὁ καπνὸς
λαμβάνων νέας δυνάμεις ἐκ τῆς καύσεως ἀχύρων
καὶ οἰκιῶν ἀνέβαινε περιελισσόμενος καὶ ὡς νέ-
φος καταμέλαν ἐπεκάλυψε τὸν ὀρίζοντα τοῦ χω-
ριδίου, ἐνῶ πάντες εἰς τὸ σύνθηες σάλπισμα τῆς
πυρκαϊᾶς, ἔσπευδον, οἱ μὲν φέροντες σάκκους,
ἄλλοι δὲ διάφορα εἶδη δοχείων πλήρη ὑδάτων,
καὶ ἄλλοι σκεπάρνας καὶ πλείετα ἐπιβουθητικά
μέσα, ὅπως ἀποσβέσωσι τὸ πῦρ.

Ὁ Κασσαβέκίας (οὕτως ὀνομάζεται ὁ ρηθεὶς ἄν-
θρωπος) ἄμα ἤκουσε τοὺς λόγους οἵτινες ἀντηλ-
λάγησαν μεταξὺ τῶν νεοελθόντων, ἠγέρθη, ἔθεσε
τὸν πῖλον του καὶ δρομαίως ἔσπευσε πρὸς τὸ
μέρος εἰς ὃ ἐμαίνετο τὸ πῦρ, ἐνῶ ἰδρῶς κρύος πε-
ριεχύθη ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Οἱ παριστάμενοι
ἐθεώρουν αὐτὸν μετὰ περιεργείας, ἀλλ' ἠγνόουν
τί συνέβαινε.

Οἱ δύο φίλοι πιάντες ἀρκετὸν οἶνον ἐφιλονεύθη-
σαν ὀλίγον καὶ ἔπειτα ἐξῆλθον σπεύδοντες καὶ
οὔτοι πρὸς ἀπόσβεσιν τοῦ πυρός.

Μόλις παρήλθεν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, καὶ
σπουδαία ἔκκρηξις ἔλαβε χώραν ἐν τινι οἰκίᾳ, ἐν
ἣ ὑπῆρχε πυρτις· αὕτη μὴ προληφθεῖσα, ἦναψε
καὶ διέδωσε τὸ πῦρ εἰς τὰς πλησιεστέρας οἰκίας,
αἵτινες πάραυτα ἐτινάχθησαν εἰς τὸν αέρα, συμ-
πρασύρασαι εἰς τὰ πλήθη τῶν καπνῶν των πλεί-
στα ἀνθρώπινα πτώματα.

II.

Φρίκη ἀνέφραστος κατέλαβε πάντας τοὺς
περιστοιχοῦντας τὴν πυρκαϊάν, οἵτινες ἐνόμιζον
ὅτι εὐρίσκοντο ἐν τινι αἰθούσῃ μαγικῇ. Καὶ τῶν-
τι, αἱ κραυγαὶ τῶν παθόντων, ὁ δαῦπος τῶν κα-
ταπιπτόντων πτωμάτων, ὁ ἐπιπνεῶν σφοδρὸς
βορρᾶς, τὸ λυμαινόμενον πῦρ κατὰ πολλὰς δια-
κλαδώσεις, ὁ γενικὸς διαδοθεὶς φόβος, ὁ κρότος
τῶν καταπιπτόντων λίθων καὶ τῶν κρημνιζόμε-
νων οἰκιῶν, ὁμοίχζον μὲ Κόλασιν βριθούσαν δαι-
μόνων, φοβουμένων καὶ αὐτὴν τὴν κατοικίαν των.